

Arrest

nr. 222 984 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigt door zijn moeder:
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ONZIA
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GOOS *loco* advocaat L. ONZIA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)", waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient op 5 juli 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

3. In de bestreden beslissing, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 25 augustus 2015 zijn ouders hier een eerste verzoek om internationale bescherming indienden dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in de naam van verzoeker en zijn broer als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor het verzoek van zijn ouders werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 2 augustus 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Op 31 augustus 2016 dienden zijn ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 183 039 van 27 februari 2017 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zijn ouders dienden op 8 mei 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Als motief voor hun tweede verzoek volhardden ze in de motieven van hun eerste verzoek. Op 21 juni 2017 ging het CGVS over tot een weigering tot inoverwegingname van deze aanvraag omdat ze geen nieuwe elementen aandroegen die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zouden komen. Ze gingen niet in beroep tegen deze beslissing van het CGVS.

Zijn ouders dienden op 11 september 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek borduurden zijn ouders verder op hun eerdere asielmotieven. Ze herhaalden te vreezen vermoord te worden door criminele bendes en verwezen naar de moord op zijn oom H. en diens zoon. Op 9 oktober 2017 ging het CGVS over tot een weigering tot inoverwegingname van deze aanvraag omdat zijn ouders geen nieuwe elementen aandroegen die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zouden komen. Bij arresten nr. 200 530 van 28 februari 2018 en nr. 200 531 van 28 februari 2018 verwierp de Raad het door hen ingestelde beroep.

Verzoek vermeldt net als zijn ouders dat hij vreest dat hij en zijn gezinsleden gedood zouden worden. Hij verwijst tevens naar het feit dat zijn buurjongen gedood werd. Verder verklaart hij dat hij graag piloot wil worden en dat dit in Irak niet zou lukken.

Ter staving van zijn huidig verzoeker legt hij de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart (van 23/8/19), zijn nationaliteitsbewijs (van 7/11/10), foto's van zijn buurjongen en medailles van zijn sportprestaties, kopieën van foto's in het gemeentehuis in Ruislede. Hij verwijst tevens naar een YouTube filmpje i.v.m. de moord op zijn buurjongen.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand

van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt dat: "Het Commissariaat-generaal heeft verzoeker gehoord op 1 oktober 2018, van 9u07 tot 9u35 uur. Dit is amper 28 minuten, waarin verzoeker werd gehoord en waarin vragen werden gesteld.

Op basis van deze zeer beperkte, bijna pro forma-ondervraging, oordeelde het Commissariaat-generaal dat verzoeker 'geen eigen elementen bijbracht' en besloot zij geheel ten onrechte tot onontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming."

De Raad merkt op dat het gehoor 'slechts' 28 minuten heeft geduurd, niet wil zeggen dat verzoeker niet voldoende werd gehoord. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker alle mogelijkheden kreeg om te vertellen en om uit te leggen waarom hij bescherming vraagt. In zijn verzoekschrift haalt hij niet aan welke elementen hij eventueel nog zou hebben verteld die tot een andere beslissing zouden hebben geleid.

Verder stelt hij: "Bovendien dateert het asielrelaas van de ouders van verzoeker inmiddels van meer dan een jaar geleden. Op geen enkele wijze vond er heden een daadwerkelijk onderzoek plaats naar het asielrelaas van verzoeker. Er wordt zelfs geen weergave gedaan van de motieven die het Commissariaat-generaal inriep bij de afwijzing van de asielaanvraag van de ouders van verzoeker, er wordt louter gesteld dat dit geen 'eigen feiten' betreffen."

De Raad merkt op dat het vaststaat dat in het kader van verzoeker zijn ouders hun eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan het door hen ingeroepen vluchtrelaas, waarop verzoeker zich thans ook steunt, geen geloof kan worden gehecht. Door verzoeker werden er geen nieuwe of andere elementen voorgelegd waardoor de Raad kan besluiten dat deze beweerde problemen deze keer wel moeten worden geloofd. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad in het kader van de verzoeken van zijn ouders. Deze bevinden zich in het administratief dossier (map met landeninformatie) waaruit blijkt op basis van welke motieven de verzoeken van zijn ouders werden afgewezen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alles wat verzoeker tijdens zijn gehoor vertelde. De commissaris-generaal heeft zich dus niet beperkt tot een beoordeling van de asielmotieven die overlappen met deze van zijn ouders.

In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden heeft met het hoger belang van het kind stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers verzoek. Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Verzoeker stelt dat: "Verzoeker is in het bezit van officiële documenten van de Iraakse autoriteiten die de door hem uiteengezette situatie staven. Hij brengt in dit kader meerbepaald een vonnis van de Regio bij, een overlijdensakte van de broer van zijn vader, die vermoord werd en een klacht van zijn tante (stuk 2)." De documenten, gevoegd aan zijn verzoekschrift, hebben zijn ouders reeds voorgelegd in het kader van hun derde verzoek.

De commissaris-generaal heeft toen het volgende gesteld omtrent deze documenten: "U keerde niet terug naar Irak, maar diende samen met uw echtgenote een derde asielaanvraag in op 11 september

2017. Als motief voor deze derde asielaanvraag herhaalt u uw vrees om vermoord te worden door criminele bendes en verwijst u naar de moord op uw broer H.(...) door criminelen op 28 juni 2017 en naar de moord op diens zoon op 30 augustus 2017.

Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een cd-rom met bewakingsbeelden van het huis van uw broer H.(...), kopieën van twee aangiftes van de vrouw van uw broer H.(...) in verband met de ontvoering van uw broer en zijn overlijden met bijhorende vertalingen, een kopie van de overlijdensakte van uw broer H.(...) met bijhorende vertaling, een attest van de rechtbank van uw veroordeling tot een gevangenisstraf van 1 jaar met bijhorende vertaling, en een enveloppe van DHL waarmee u documenten werden opgestuurd en een kopie van het rijbewijs van de verzender.

(...)

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, namelijk het feit dat u zelf gevisieerd zou worden door een criminele bende, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In verband met de conforme fotokopieën van de politiedocumenten over de dood van uw broer H.(...) en diens zoon (waarbij ook de getuigenis van uw schoonzus waarnaar hierboven reeds werd verwezen), en in verband met het overlijdenscertificaat van uw broer (doc. 4, 5, 7 en 8 van de documenteninventaris) dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel een geloofwaardig bevonden relaas kunnen ondersteunen. Aangezien het relaas hier niet als aangetoond wordt beschouwd, kunnen zij niet langer een dergelijke ondersteuning bieden. Bovendien moet benadrukt worden dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken uiterst relatief is. Uit het overlijdenscertificaat blijkt bovendien geenszins dat de dood van uw broer ook het gevolg zou zijn van problemen die met u hebben te maken, laat staan dat eruit valt af te leiden dat zijn dood ook tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde zou kunnen leiden.

De door u neergelegde cd-rom met bewakingsbeelden van het huis van uw broer H.(...) waarop zijn ontvoering te zien zou zijn (DVZ 3e AA, rubriek 17) kan evenmin afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid in verband met de door u aangehaalde problemen met de criminele bendeleden. Op de bewakingscamerabeelden (inventaris documenten, doc. 3) is slechts te zien dat twee gewapende en gemaskerde mannen schijnbaar iemand wegvoeren, maar er blijkt niet uit dat dit werkelijk om de ontvoering van uw broer door een criminele bende gaat. Een dergelijk tafereel kan bovendien ook in scène zijn gezet. Bijkomend moet worden opgemerkt dat de inhoud van de beelden niet volledig lijkt te stroken met wat in de schriftelijke getuigenis van uw schoonzus bij de politie wordt verklaard, die stelde zij dat zich acht personen bij haar thuis aandienden om haar man te ontvoeren (doc. 4). Op de beelden van de bewakingscamera zijn echter slechts twee gemaskerde mannen te zien die iemand wegvoeren. Uw schoonzus verklaarde bovendien dat deze personen aanklopten, terwijl op de beelden te zien is hoe ze de garage binnenkomen via een openstaande deur (doc. 4, 5 van de documenteninventaris). Het gaat om mogelijke incongruenties tussen de schriftelijke verklaringen en de neergelegde beelden, waarmee afbreuk wordt gedaan aan hun waarheidsgetrouwheid.

In de tweede plaats blijkt uit één van de door u neergelegde documenten dat u tot een jaar gevangenisstraf bent veroordeeld door uw onwettige afwezigheid van uw functie als bewaker bij de Irakese Centrale Bank (zie inventaris documenten, doc. 6), een functie waarvan u tijdens het eerste gehoor uitlegde dat die in feite onder de Irakese politiediensten valt (CGVS Gehoorverslag, p. 3). Eerst en vooral moet in herinnering worden gebracht dat in de beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van uw eerste asielaanvraag al ernstige kanttekeningen werden geplaatst bij uw beweerde wedertewerkstelling bij de Irakese Centrale Bank vanaf augustus 2015, waardoor van meet af aan twijfels moeten geuit worden bij uw bewering dat u zou zijn veroordeeld vanwege een ongeoorloofde afwezigheid van deze job sinds augustus 2015. Bovendien werd naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag al vastgesteld dat er hoe dan ook geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u en collega's werden beschoten op 4 augustus 2015 door leden van dezelfde bende die jullie in 2008 hadden gearresteerd, waardoor al evenmin geloof kan gehecht worden aan het feit dat u om deze reden halsoverkop uw job diende te verlaten en dat u zich hierdoor zou schuldig hebben gemaakt aan een onwettige afwezigheid van uw werk. Aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen

kracht bij te zetten, kan dit stuk gelet op voorgaande nog weinig ondersteuning bieden. Overigens moet in verband met dit document bijkomend nog herhaald worden dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), wat nog verder afbreuk doet aan de bewijskracht van een dergelijk document. Voor zover u uw functie bij de politie toch op niet-officiële wijze zou hebben verlaten – maar waarbij uw bedrieglijke verklaringen beletten om de ware reden voor deze afwezigheid vast te stellen – blijkt uit informatie die is toegevoegd aan uw administratieve dossier ("COI-Focus: Politie – desertie") dat ongewettigde afwezigheid bij de politie in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Er kan dan ook in uw hoofde in dit verband geen gegronde vrees vastgesteld worden voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De envelop van DHL en het rijbewijs van de verzender van de documenten (doc. 1 en 2 uit de inventaris) doen niet meer dan aantonen dat u documenten kreeg van een persoon uit Bagdad, maar dit werd hier allerminst ter discussie gesteld."

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voert verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen eigen feiten worden aangevoerd, terwijl uit de bewoording van de beschikking blijkt dat de Raad daaraan twijfelt aangezien in de beschikking wordt besloten dat het erop "lijkt" dat geen eigen feiten worden aangehaald. Verzoekende partij vervolgt dat om die reden de bestreden beslissing moet vernietigd worden voor verder onderzoek. Verzoekende partij wijst erop dat de hele familie gevisieerd wordt en dat zij ook heeft aangegeven dat haar buurjongen gedood werd. Verzoekende partij meent dat de kinderen in Irak wel degelijk gevaar lopen en dit omwille van eigen feiten. Zij stelt dat in haar geval het verhoor maar een half uur heeft geduurd en men niet is ingegaan op de eigen feiten van verzoekende partij. Verzoekende partij besluit dat zij bang is om terug te gaan naar Irak na vier jaar.

Verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen eigen feiten worden aangevoerd, terwijl uit de bewoording van de beschikking blijkt dat de Raad daaraan twijfelt aangezien in de beschikking wordt besloten dat het erop "lijkt" dat geen eigen feiten worden aangehaald. Gelet op het volgende kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat om die reden de bestreden beslissing moet vernietigd worden voor verder onderzoek.

De Raad wijst eerst en vooral op artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet: *"Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld."*

De Raad merkt op dat uit het voorgaand artikel blijkt: *"dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden."* en dat de partijen na het versturen van de beschikking kunnen vragen om gehoord te worden om hun opmerkingen kenbaar te maken omtrent de grond in de beschikking die eventueel zouden kunnen leiden tot een andere beoordeling van de Raad dan in de verstuurd beschikking. Bijgevolg maakt de Raad in een beschikking nog geen definitieve beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en wordt *in casu* in de beschikking terecht besloten dat het "lijkt" dat geen eigen feiten worden aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen in tegenstelling tot de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat geen eigen feiten worden aangevoerd die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij met haar voorgaand verweer geen afbreuk doet aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking.

Zij stelt dat in haar geval het verhoor maar een half uur heeft geduurd en men niet is ingegaan op haar eigen feiten. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"5. Verzoeker stelt dat: 'Het Commissariaat-generaal heeft verzoeker gehoord op 1 oktober 2018, van 9u07 tot 9u35 uur. Dit is amper 28 minuten, waarin verzoeker werd gehoord en waarin vragen werden gesteld."*

Op basis van deze zeer beperkte, bijna pro forma-onderveraging, oordeelde het Commissariaat-generaal dat verzoeker 'geen eigen elementen bijbracht' en besloot zij geheel ten onrechte tot onontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming."

De Raad merkt op dat het gehoor 'slechts' 28 minuten heeft geduurd, niet wil zeggen dat verzoeker niet voldoende werd gehoord. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker alle mogelijkheden kreeg om te vertellen en om uit te leggen waarom hij bescherming vraagt. In zijn verzoekschrift haalt hij niet aan welke elementen hij eventueel nog zou hebben verteld die tot een andere beslissing zouden hebben geleid.

Verder stelt hij: "Bovendien dateert het asielrelaas van de ouders van verzoeker inmiddels van meer dan een jaar geleden. Op geen enkele wijze vond er heden een daadwerkelijk onderzoek plaats naar het asielrelaas van verzoeker. Er wordt zelfs geen weergave gedaan van de motieven die het Commissariaat-generaal inriep bij de afwijzing van de asielaanvraag van de ouders van verzoeker, er wordt louter gesteld dat dit geen 'eigen feiten' betreffen."

De Raad merkt op dat het vaststaat dat in het kader van verzoeker zijn ouders hun eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan het door hen ingeroepen vluchtrelaas, waarop verzoeker zich thans ook steunt, geen geloof kan worden gehecht. Door verzoeker werden er geen

nieuwe of andere elementen voorgelegd waardoor de Raad kan besluiten dat deze beweerde problemen deze keer wel moeten worden geloofd. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad in het kader van de verzoeken van zijn ouders. Deze bevinden zich in het administratief dossier (map met landeninformatie) waaruit blijkt op basis van welke motieven de verzoeken van zijn ouders werden afgewezen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alles wat verzoeker tijdens zijn gehoor vertelde. De commissaris-generaal heeft zich dus niet beperkt tot een beoordeling van de asielmotieven die overlappen met deze van zijn ouders."

Verzoekende partij haalt aan dat de hele familie gevisieerd wordt. De Raad merkt nogmaals op dat het vaststaat dat in het kader van verzoekende partij haar ouders hun eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan het door hen ingeroepen vluchtrelaas, waarop verzoekende partij thans ook steunt, geen geloof kan worden gehecht. Door verzoekende partij werden er geen nieuwe of andere elementen voorgelegd waardoor de Raad kan besluiten dat deze beweerde problemen deze keer wel moeten worden geloofd.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat haar buurjongen gedood werd, wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld: *"Daarnaast dient nog te worden gewezen op het feit dat de dood van uw buurjongen B. N. niet als indicatie kan aanzien worden dat u bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren (CGVS p.9). U hebt geen idee door wie hij werd gedood, noch waarom ze dit deden (CGVS p.10). Uw moeder verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van uw zus dat een bende hiervoor verantwoordelijk was, maar dat er geen specifieke reden voor was, hij werd niet persoonlijk gevisieerd (CGVS 18/16346 p.6). Dat uit deze moord zou kunnen afgeleid worden dat ook een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, kan niet aangenomen worden.*

(...)

De foto's van uw buurjongen die u voorlegt vormen enkel een indicatie voor het feit dat u wel degelijk bevriend was met hem. Deze foto's en het Youtubefilmje i.v.m. de moord op hem kunnen echter niet dienen als aanwijzing dat u zelf een gegronde vrees voor vervolging of het lopen op ernstige schade zou hoeven te koesteren."

Niettegenstaande de Raad begrip kan opbrengen voor het feit dat verzoekende partij, als twaalfjarige, bang is om terug te gaan naar Irak na vier jaar, kan worden opgemerkt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad treedt, gelet op de voorgaande vaststellingen, dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS